

Derfor skal Danmark ud af EU

For en folkeafstemning om
dansk medlemskab

Derfor skal Danmark ud af EU

Udvalgte artikler mod EU

Udgivet af ArbejderPartiet Kommunisterne
april 2019
Forlaget Oktober

Indholdsfortegnelse:

Danmark skal ud af EU!	6
Af Lisbet Bonde	
Danmark – EU-duksen med de mest effektive nedskæringsreformer	10
Af Tine Spang Olsen	
Det nationale spørgsmål	13
Af Lisbet Bonde	
EU militariserer infrastrukturen	19
Af Jan Steinholt, Revolusjon,	
NATO og EU har brug for Danmark i sin krigsoprustning	25
Af Dorte Grenaa	
EU penge til korrupte despoter	33
Kommunistisk Platform – for Italiens proletariske kommunistiske parti	
Fortsat nej til monopolernes EU– Danmark skal ud!	36
Udtalelse fra Arbejderpartiet Kommunisterne - APK	
Nej til EU – de europæiske monopolers union	37
Af de europæiske partier og organisationer i CIPOML	

Læs også netavisen Kommunistisk Politik www.kpnet.dk

FORTSAT NEJ TIL MONOPOLERNES EU – DANMARK SKAL UD

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK, begrundet i denne pjece, hvorfor det er så vigtigt at Danmark kommer ud af EU, vigtigt for arbejderklassen og for hele den brede befolkning. EU er kapitalens og imperialismens redskab, som styrer alt fra den økonomiske politik til – i alliance med NATO- krigs-og oprustningspolitikken.

I pjecen har vi også optrykt en stærk udtalelse fra de marxistiske-leninistiske partiers internationale konference, CIPOML, som bl.a. fastslår og begrundet, hvorfor EU aldrig kan reformeres, at kampen handler om at komme ud af EU.

Alle de danske pro-EU-medier (og det er stort set allesammen) er fulde af historier om den 'katastrofale Brexit' – ikke mindst med henblik på at begrave kravet om en ny afstemning om det danske medlemskab. Men Danmark vil være bedst tjent med at stå udenfor EU, og kravet om en ny dansk folkeafstemning har både solide rødder og et solidt tag i befolkningen.

Ingen af de nuværende folketingspartier er afgjorte EU-modstandere. Efter Enhedslisten åbent er slået ind på kurs for at 'ændre EU indefra' er en konsekvent modstand slet ikke repræsenteret ved folketingsvalget. Den rejses i dag ved valget til EU-parlamentet alene af Folkebevægelsen mod EU.

Ingen har haft mulighed for at stemme om medlemskabet siden 1972 – hvor løgnagtige tilhængerpolitikere erklærede, at EU 'aldrig ville blive en politisk union'. I dag er unionen der. Og den udbygges i hurtigt tempo og på alle områder.

Mere end nogensinde er der brug for en stærk og konsekvent EU-modstand, som vil løsrive Danmark fra den stadig mere altomfattende union. Som på alle områder vil forsvare dansk suverænitet og selvstændighed – det vil sige danskernes ret til at forme vores land og dets fremtid.

Ved EU-parlamentsvalget i 2019 er det muligt at stemme på en reel modstanderliste – Folkebevægelsen mod EU og understrege kravet om dansk udtræden af monopolernes EU. Derfor anbefaler APK et kryds ved liste N.

Styrk modstanden – Danmark ud af EU!

APK – Arbejderpartiet Kommunisterne

April 2019

Danmark skal ud af EU!

Af Lisbet Bonde

Danmark har gjort det så mange gange: Sagt nej til EU. Et stort flertal af danskere er skeptiske overfor EU's magt og skeptiske overfor EU's diktatoriske og arrogante bestemmetrang – overfor EU's asociale politik. Danmarks fremtid ligger ikke i EU. Vi skal ud, om det bliver om to år eller ti år, så hurtigt som muligt – for udviklingen i EU går hele tiden i den helt gale retning.

Til EU-parlamentsvalget d. 26. maj er Folkebevægelsen mod EU, liste N de eneste man som EU-modstander kan give sin stemme.

Medierne i EU fremmaner et billede af, at det er umuligt at komme ud – Brexit bruges til at true om kaos og økonomisk fallit, hvis man forlader EU.

Hele denne scene bør få os til at rase mod EU. Hvad er det for en slags demokrati og samarbejde som EU-magthaverne altid taler så smukt om, når man behandler et land, der vil forlade EU med uhyrlige straffemetoder. EU har på intet tidspunkt seriøst forhandlet og søgt at løse problemerne ved skilsmissen. EU har stillet uhyrlige økonomiske krav og har været total afvisende overfor engelske forslag og krav. Brexit er blevet mødt med et EU-diktat. Hvad er det for en “dejlig” samarbejdspartner, der behandler sine medlemmer på den måde. Det siger ALT om EU og EU's magtarrogance.

Kravet om at komme ud af EU og om at få en folkeafstemning om dette er top-aktuelt.

Vi skal ud fordi EU kommer tættere og tættere på at være en egentlig en stat, EU-staten, en økonomisk og militær magt. Det betyder endegyldigt farvel til dansk selvbestemmelse.

Vi skal ud af EU, fordi EU betyder en voldsom forværring af befolkningernes levevilkår.

EU kommer hvert år med påbud om, hvilke tiltag landene skal gennemføre for at overholde budgetreglerne i Stabilitets- og vækstpagten. Reformerne af efterløn, fleksjob og førtidspension og dagpenge er alle indført på direkte foranledning af EU.

Flere økonomer kritiserer, at EU's økonomiske politik fører til nedskæringer. Blandt andet siger den nobelprisvindende økonom Paul Krugman, at Finanspagten "Reelt binder landene til en økonomisk nedskæringspolitik som det eneste svar på krisen"

Tidligere økonomisk vismand Christen Sørensen er også en meget skarp kritiker af EU's politik og krav om nedskæringer.

EU's finanspagt, som er en yderligere opstramning af Stabilitets- og Vækstpagten, forbyder staterne at gennemføre investeringer, som kan forbedre velfærd og kan skabe arbejdspladser udover bestemte snævre rammer.

I Danmark er finanspagten implementeret gennem den såkaldte Budgetlov.

EU's budgetkrav er den direkte årsag til, at kommunerne ikke må bruge af penge, de har liggende i kommunekassen, til at øge social velfærd, normeringer osv. eller bygge nye skoler og plejehjem.

Hvis kommunerne overskrider budgetloftet får de bøder.

Det er også EU, der har lavet stramme regler for at udlicitere opgaver, som betyder forringelser både for borgere og for ansatte og som betyder privatisering

af offentlige opgaver.

Alt dette er til stor skade for arbejderklassen og befolkningen. Det samme er det løntrykkeri og undergravning af faglige rettigheder, som er resultatet af EU's arbejdsgiverpolitik.

Vi skal ud af EU fordi EU er de riges klub og fordi EU er super udemokratisk. EU har lige fra sin start haft til hensigt at sikre de bedste betingelser for storkoncernerne, dels på det indre marked – dels på verdensmarkedet. EU's love og forordninger bliver til i arbejdsgrupper, hvor der ofte er flere lobbyister end der er politikere og embedsmænd. Politikerne optræder tit selv som lobbyister. Så storindustrien og de store erhverv har en direkte påvirkning og pression inde i EU-systemet. Det fører til arbejdsgiver-lovgivning, og det har intet med demokrati at gøre. Hele systemet er bygget hierarkisk op med Kommissionen som den eneste der kan stille lovforslag.

Danske regeringer taler ofte om nærdemokrati om at værne om den danske værdi: demokrati.

EU er det diametralt modsatte.

EU dikterer over 80 % af dansk lovgivning.

Man kan også vende argumentationen om og spørge: Hvad har EU gjort mod skattely og skatteunddragelse? Hvad har EU gjort for at nedbringe CO₂-udledningen? Bilindustri, krigsindustri, kemisk industri, medicinalindustri, fødevarerindustri sørger for at reguleringer ikke "går for vidt".

Vi skal ud af EU, fordi EU er en chauvinistisk imperialistmagt. EU's politik er til stor skade for de fattige lande i det globale syd. Specielt inden for landbrugspolitik og fiskeripolitik har EU store negative konsekvenser for mange mennesker.

EU's landbrugsstøtte er dybt skadelig for bl.a. en række befolkninger i Afrika da den betyder, at europæiske landmænd kan dumpe varer på markeder i udviklingslandene til priser, der er så lave, at de udkonkurrerer fattige bønder og ødelægger den lokale landbrugsproduktion. EU har en direkte indflydelse på, at så mange tvinges til at flygte fra Afrika.

EU bliver altid fremhævet som et værn for fred og for miljø. Det er direkte forkert.

Vi skal ud af EU fordi EU opbygger et EU-militær. Det har været længe undervejs, men har taget nogle store skridt mod fuldførelse på et møde i november 2017. Her sagde Federica Mogherini, EU's udenrigschef:

“Efter mere end tres år bliver EU's grundlæggeres drøm endelig til virkelighed. I dag har vi alle de byggesten vi skal bruge til at bygge en sikkerheds- og forsvarsunion.”

EU har brug for et militær for at opfylde sine stormagtsambitioner.

D. 26. maj er der valg til EU-parlamentet.

Folkebevægelsen mod EU, som har været repræsenteret i parlamentet siden dets oprettelse, og hvis erklærede politik er at komme ud af EU, er det eneste sted man kan sætte sit kryds, hvis man er EU-modstander.

Enhedslisten har længe været meget ulden omkring perspektivet for Danmark i EU. De har nu sagt, at de ikke vil rejse krav om en folkeafstemning og udmeldelse af EU. De vil arbejde for at reformere EU.

EU's forfatning dikterer den økonomiske politik, som umuliggør sociale forbedringer. Det er ikke en mulighed for en ny regering eller et nyt EU-parlament at ændre den økonomiske politik. Erhvervslobbyismen og hele EU's indretning og formål, dets udemokratiske opbygning levner ingen sprækker for at reformere EU. Det er en helt utroværdig illusion, når Enhedslisten og Alternativet siger de vil forbedre EU. Ingen af deres venstreorienterede eller grønne samarbejdspartnere har formået at stoppe strømmen af anti-folkelige vedtagelser.

EU-modstandere får ikke en stemme gennem Enhedslisten.

Stem på liste N den 26. maj.

Marts 2019

Danmark – EU-duksen

med de mest effektive nedskæringsreformer

Danmark vil i de kommende år sætte nye rekorder. Intet andet land vil have så høj en pensionsalder eller have så mange mennesker på arbejdsmarkedet. Herunder syge og nedslidte. EU's påbud og anbefalinger er fulgt til højeste arbejdsgiverkarakter.

Danmark er et de allermest strømlinede EU-lande. Unionens påbud og anbefalinger om fjernelse af efterlønnen, sænkning af sociale ydelser og højere pensionsalder osv. er hørt og fulgt af skiftende regeringer i de sidste mange år. EU har sat de arbejdsgivervenlige reformer i system, så det at komme ud af EU vil være det helt nødvendige og effektive skridt arbejderklassen må tage for at forsvare sine rettigheder.

En fremskrivning fra EU-Kommissionen viser, at Danmark i årene fremover vil sætte nye Europarekorder på arbejdsmarkedet. En opgørelse fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd viser udviklingen i Danmark i forhold til andre lande.

“Arbejdsudbuddet skal øges” har mantraet lydt fra Helle Thorning såvel som Lars Løkke. Heri ligger højere arbejdstid, højere pensionsalder, og at intet udbetales uden et modkrav om arbejde – fra syge, flygtninge, ja alle undtagen dem der skovler penge ind på investeringer og spekulation.

Danmark vil, med den nye pensionsalder på 71,5 år slå rekord på dette område, det samme gælder mht. den forventede beskæftigelsesfrekvens på 69,1% i 2030. Det bliver den højeste i EU.

Med aftalen med det misvisende navn ‘Velfærdsaftalen’ fra 2006 og ‘Aftale om Senere Tilbagetrækning’ fra 2011 blev danske arbejdere frarøvet en væsentlig del af deres otium. Det blev skiftet ud med EU-kravet: du skal arbejde til du segner.

Til sammenligning vil pensionsalderen Norge, Sverige og Tyskland i 2050 være 67 år.

Med det øgede tempo og nedslidning, samt den øgede merværdi og profit til arbejdsgiverne står kravet om nedsat arbejdstid med fuld løn- og personalekompensation og mulighed for tidligere pension helt centralt.

Og vel at mærke ikke på EU-åden, som i øjeblikket trækkes ned over hovedet på tyske arbejdere, som en ny model.

Mens 'arbejdsudbuddet' øges, jages folk i stort antal ud af den offentlige sektor, hvor arbejdsforholdene og lønnen samtidigt systematisk trykkes i bund. Det ser vi bl.a. lige nu med Sophie Løhdes pres på overenskomstforhandlingerne. Den offentlige sektor skal være billig, så pengene kan overføres til skattelettelser og våbenindkøb, og det skal være så uattraktivt som muligt at arbejde der.

Endnu en EU-plan, hvor Danmark er med langt fremme med privatisering og udradering af den offentlige velfærd.

Da VK-regeringen gennemførte halveringen af dagpengeperioden sammen med DF var dette f.eks. en direkte udløber af EU's krav gennem Vækst- og Stabilitetspagten. EU Kommissionen påpegede overfor den danske regering, at EU's regler omkring underskuddet på statsbudgettet ikke var overholdt, og Danmark måtte rette op. Svaret blev angrebet på dagpengeretten, der blev vedtaget som en del af "Genopretningspakken". Socialdemokraterne stemte imod på det tidspunkt, men valgte som bekendt senere at gøre dagpengeangrebet til deres egen politik.

Da Thorning-regeringen fortsatte 'reformerne i 2011 og 2012 på efterlønnen samt fleksjob og førtidspension var det også EU der stod bag i kulissen. Det skete efter henstilling fra EU-Kommissionen og Rådet i gennemgangen af medlemslandenes økonomi i det såkaldte Europæiske semester, hvor EU tjekker om kravene i Vækst og stabilitetspagten overholdes.

Her lød det, at danske politikere burde:

"tage yderligere skridt til at øge det langsigtede udbud af arbejdskraft, med henblik på at styrke beskæftigelsen og de offentlige financers holdbarhed, ved at implementere den nyligt besluttede reform af efterlønsordningen, ved at gennemføre en reform af førtidspensionen og ved i højere grad at målrette

tilskudsordninger (fleksjobordningen) mod de mest sårbare grupper.”

Anbefalingen gled videre til Folketingets Europaudvalg, der skriver, at Kommissionen anbefaler:

“at efterlønsreformen gennemføres i Folketinget, at invalidepensionen reformeres og at fleksjob-systemet også reformeres”, samt at “Kommissionen anbefaler tillige forslaget om budgetlofter, der lægger loft over visse offentlige udgifter,” og at “det er vigtigt i denne forbindelse også at få inddraget kommuner og regioner under lofterne.”

Kilde Folkebevægelsen mod EU: Fakta: Sådan påvirker EU velfærden.

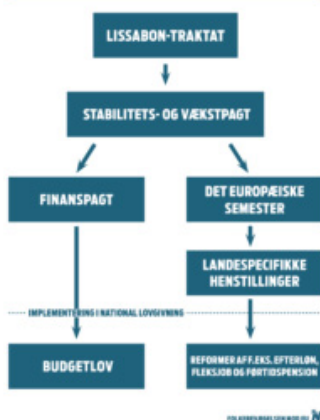
Folkebevægelsen opsummerer:

– Lissabontraktaten er udmøntet i Stabilitets- og vækstpaktens bestemmelser om balance på de offentlige budgetter, som igen er strammet op i Finanspagten. Folketinget har udmøntet Finanspagten i Budgetloven, og den er så udmøntet gennem udgiftslofterne i staten, kommunerne og regionerne. Reglerne betyder, at politikerne i Danmark kun kan føre en stram økonomisk politik og ikke for eksempel investere i velfærd.

Samme principper som der ligger bag begrænsningerne på pension og efterløn ligger også bag alle de øvrige angreb på velfærden. EU spiller en hovedrolle, inkl. de danske politikere, der gennemfører politikken i det danske folketing, hvor de repræsenterer de samme klasseinteresser som EU-systemet.

Det står således meget klart, at medlemskabet af EU betyder en systematisk afskaffelse og stopklods for velfærd. Folkebevægelsen mod EU har da også som det helt centrale punkt i alle aktiviteter at organisere kampen for at få Danmark ud af EU.

EU'S PÅVIRKNING AF VELFÆRDEN

Det nationale spørgsmål

Af Lisbet Bonde

Det nationale spørgsmål har stor betydning også i et imperialistisk land som Danmark og i den aktuelle klassekamp.

Modstandskampen var en national kamp mod den fascistiske besættelse. I dag handler national selvbestemmelse om kampen for at blive fri af EU's og NATOs overnationale dominans.

Kampen for dansk suverænitet og kampen for socialisme er vævet ind i hinanden og understøtter hinanden – men har også særskilte træk.

Det interessante og det vigtige ved det nationale spørgsmål er, at det er en selvstændig mobiliserende faktor, en drivkraft for vrede og modstand og oprør.

Samt at denne kamp kan samle meget bredt i befolkningen, som vi ser det i kampen mod EU. Det er kun de storimperialistiske koncerner og de fabriksstore kapitalistlandbrug, der har en interesse i EU. Fordi hele EU's målsætning, indretning og lovgivning handler om at varetage disses interesser. Vedr. et stort fælles afsætningsmarked, vedr. fri adgang til billig arbejdskraft og i kampen om markeder.

Mens alle småvirksomheder, mindre landbrug (som kun findes som deltidslandbrug), håndværksfirmaer, kun bliver trynet og rendt over ende af EU, ligesom arbejderklassen og den arbejdende befolkning bliver. Blot et enkelt ud af tusinde eksempler: Udliciteringsreglerne, som dræner penge ud af kommunekasse og statskasse, for at ende i lommen på enten korrupte italienske stor-koncerner eller når det handler om f.eks. omsorgsopgaver havner i lommen på underbetalende, konkurstruede private.

EU har tvunget nogle bastante udbudsregler igennem – med kæmpe ekstra omkostninger for især kommunerne – vedr. enhver opgave, og tvinger til at vælge den billigste – i stedet for at vælge den, man ved er bedst.

Dette og mange andre eksempler viser, at kampen for national selvbestem-

melse og kampen for levevilkårene går hånd i hånd.

Der hvor selvbestemmelsen bliver livsafgørende, er når det kommer til, kravet om at gå med i nye angrebskrige.

Det er først og fremmest arbejderklassen, der rammes af EU's nedskæringspolitik, fri bevægelighed = løntrykkeri og fravær af rettigheder og meget andet. Jf. situationen i Grækenland. Det er også arbejderklassen, der er de mest konsekvente forsvarere af den nationale selvbestemmelse.

Nation og national selvbestemmelse

Både Marx, Lenin og Stalin beskæftigede sig meget med det nationale spørgsmål.

Stalin opridsede hvad en nation er:

"En nation er et historisk opstået, varigt fællesskab i sprog, territorium, økonomisk liv og psykisk egenart, som kommer til udtryk i fælles kultur.

Herunder siger det sig selv at en nation, såvel som en hvilken som helst anden historisk foreteelse, er underkastet forandringens lov, har sin historie, sin begyndelse og sin slutning." (Fra Marxismen og det nationale spørgsmål, 1912)

Vi har som kommunister parolen *Arbejdere i alle lande foren jer*. Vi kæmper for international solidaritet i alle sammenhænge.

Også i EU-kampen. Solidaritet med arbejderne og folkene i EU om at komme ud af EU. Solidaritet med arbejderne og folkene i bl.a. Afrika, som udplyndres af EU's skændige handelsaftaler.

Samtidig har vi en særlig tilknytning til vores land, en særlig kærlighed, som er en del af den kraft, der driver den nationale selvstændighedskamp.

Lenin skrev i 1914:

"Er da følelsen af nationalstolthed fremmed for os storrussiske, klassebevidste proletarer? Naturligvis ikke! Vi elsker vort sprog og vort fædreland, vi arbejder især for at hæve dets arbejdende masser op til bevidst liv som demokrater og socialister. Det smerter os mere end alt andet at se og føle, hvilke voldshandlinger, hvilket åg, hvilken nedværdigelse tsarismens bøddler, godsejere og kapitali-

ster bringer over vort skønne fædreland. Vi er stolte af, at disse voldshandlinger har fremkaldt modstand fra vor midte.”

Fra Om storrussernes nationalstolthed.

Ønsket om at komme ud af EU er ikke nationalisme.

Nationalisme er borgerskabets forvrængede udgave som først og fremmest tages i brug, når der opildnes til krig og unge mænd skal sendes i krig. Her ser vi de uhyrlige fjendebilleder af “de andre” pustet op – om det er afghanere, nordkoreanere, osv.

Som det påstås, at der ikke længere findes klassekamp, påstås det også, at der ikke længere findes national kamp, nu findes kun globalisering.

Den uhyrlige oprustning der sker dels i USA, dels i Kina osv. hvilken rolle spiller det så. De internationale gigantkapitaler har hver en basis, hvorfra de henter omfattende støtte til og med krige om råstofadgang, om markeder, om verdensherredømme.

Enhedslisten og den nationale kamp

At Enhedslisten forlod Folkebevægelsen mod EU og selv vil stille op på sit eget program til EU-parlamentet er en logisk følge af partiets manglende forståelse af den nationale kamps betydning. Dansk selvbestemmelsesret er ord, Enhedslisten slet ikke bruger.

Trotskyer til alle tider – også f.eks. IS i Danmark – har decideret været imod national kamp. Trotskyer vil kun tale om international arbejderkamp, og vil intet have at gøre med de forbundsfæller, som arbejderne faktisk har i EU-modstanden, som i andre sammenhænge. Det er de store mellemlag som sygeplejersker, lærere osv. hvis arbejdsvilkår nærmer sig arbejderklassens mere og mere, det er arbejdende bønder, mindre næringsdrivende.

Det trotskyistiske tankegods genfindes i Enhedslisten.

Nu er Enhedslisten heller ikke så optaget af, at kæmpe for at få Danmark ud af EU.

Den formodentlige spidskandidat for listen til EU-parlamentet, Nikolaj Vilumsen, siger i et interview til Information:

“Folkebevægelsens dagsorden har været at repræsentere en tværpolitisk EU-modstand. Enhedslistens formål er at sætte en venstreorienteret EU-modstand på dagsordenen.”

“Det kunne for eksempel være at sætte fokus på behovet for at gøre op med grådige banker.”

“Helt konkret kæmper vi sammen med den europæiske venstrefløj og fagbevægelse (som er yderst konform og socialdemokratisk, min bemærkning LB) for, at der skal laves en social protokol, som vil gøre det muligt at sætte hensyn til overenskomster og sociale rettigheder over hensynet til virksomheder, når det kommer til den fri bevægelighed.”

Her må siges, at opgøret med grådige banker indenfor EU er en illusion, som reelt skønmaler EU på samme måde som de borgerlige medier og politikere gør. Kun socialismen kan afskaffe grådige banker. EU er tværtimod i hele sit formål og indretning dannet for at gøre livet og profitmaksimeringen optimal for de store multinationale firmaer – og banker.

Hvad angår en social protokol er det også en stor bestræbelse for EU, at få indført. Fordi EU i øjeblikket arbejder på at udbrede sin magt til alle områder – socialpolitik, europæisk skatteinddrivelse, militær – for at få en EU-stat.

Pelle Dragsted er kommet med lignende illusionsfyldte betragtninger i et interview med Politiken den 29.7.2016 om Enhedslisten fremtidsversion af, hvordan Danmark ser ud år 2025. Han siger, at i 2025 eksisterer EU ikke længere, som vi kender det. ES skal det nye europæiske samarbejde hedde. En forkortelse af Europæisk Solidaritet. Dragsted tør ikke spå om, hvorvidt EU-samarbejdet er faldet fra hinanden eller om det har undergået en grundlæggende transformation. Den første ‘indenrigspolitiske’ opgave for ES er en plan for at bekæmpe arbejdsløsheden i Europa, siger han til Politiken.

Disse illusioner om en grundlæggende ændring af EU har Enhedslisten fælles med den gruppe, de er medlem af i EU-parlamentet – Europæisk Venstre –

som er begejstrede EU-tilhængere, bare EU bliver ændret.

Det er afledning fra den aktuelle kamp for at komme ud af EU, det er afledning fra den nationale kamp.

Og det er stik modsat den holdning, Folkebevægelsens Lave Broch og Rina Kari udtrykker i en artikel om fremtidsvisionen om Europa år 2027. Artiklen er skrevet som om den er skrevet i det år:

“Storbritanniens udtræden af EU i 2019 kombineret med Jean-Claude Junckers forslag om etableringen af Europas Forenede Stater førte til, at Danmark og Sverige forlod EU i 2024, og i slutningen af 2026 lykkedes det også EU-modstandere at vinde folkeafstemninger om udtræden af EU i Finland og andre EU-land (Irland, Estland og Tjekkiet.)”

Artikel fra januar 2018 skrevet efter ønske fra de norske EU-modstandere.

Her slås fast at fremtiden er at komme ud af EU, OG at EU er stærkt på vej til at blive en decideret overnational stat, en imperialistisk supermagt.

Tag magten tilbage

Tag magten tilbage, siger Folkebevægelsen mod EU i sin kommende kampagne for et Danmark uden for EU.

I hvor høj grad det lykkes for EU at blive til EU-staten afhænger af modstanden i Danmark som i andre lande. Vi kan ikke ændre EU, men vi kan undergrave og svække EU, hvis flere lande træder ud.

Der er en del medlemmer af Enhedslisten, som er fuldblods EU-modstandere, og som også fortsat er medlemmer af Folkebevægelsen. Men listen som helhed er en svag medspiller i EU-modstanden. Således har partiet stemt for mellem 40 og 80 % af EU-lovene, som er blevet fremlagt i Folketinget under de seneste regeringer. (Politiken 17.12.2017)

Dansk Folkeparti har stemt for 94 % af EU-lovene under de seneste 2 regeringer.

Lenin skriver i 1914 i Om nationernes selvbestemmelsesret:

“Denne tingenes tilstand stiller Ruslands proletariat over for en dobbelt, eller rettere en tosidig opgave: Kamp mod al nationalisme og først og fremmest

mod den storrussiske. Anerkendelse ikke blot af alle nationers ligeberettigelse i almindelighed, men også af deres ligeberettigelse til statsdannelse, dvs. til nationernes ret til selvbestemmelse, til løsrivelse; samtidig dermed, og netop for bedre at kunne bekæmpe enhver nationalisme i alle nationer, forfægtelse af enheden i den proletariske kamp og i de proletariske organisationer, intim sammensmeltning af dem i et internationalt fællesskab, kontra de borgerlige bestræbelser for national isolation.

Nationernes fulde ligeberettigelse; nationernes selvbestemmelsesret; en sammensmeltning af arbejderne i alle lande – dette nationale program lærer marxismen arbejderne, det lærer hele verdens erfaring og Ruslands erfaring dem.”

I TV og aviser bliver EU-modstanden både i Danmark, i England og resten af EU voldsomt skældt ud for at være nationalistisk og populistisk.

Det sker samtidig med, at samme medier og magthavere køber krigsfly og sender soldater i krig “for at sikre Danmarks interesser”. De er altså ‘nationalisterne’.

Populisme og nationalisme er skældsord, som skal miskreditere modstanden.

EU-modstandens svar er agitation og kamp for national selvstændighed og for forsvaret af levevilkårene. Disse to sammen er fundamentet for den bredeste folkefront mod EU.

I denne tid øges EU’s eget militær samt det konkrete samarbejde mellem EU og NATO. Så vi må binde kampen for freden til og dermed kampen for at komme ud af NATO.

For det kommunistiske parti går kampen for selvbestemmelse hånd i hånd med kampen for et socialistisk samfund.

Kun dette vil kunne fastholde den nationale suverænitet.

Så længe kapitalismen hersker, vil der vedvarende blive forsøgt solgt ud af dansk selvbestemmelse.

August 2018

EU militariserer infrastrukturen

Af Jan Steinholt, Revolusjon, Norge

Norge bliver stadig mere involveret i Baltikum, både økonomisk og militært. Energiforsyning og «civil» udbygning af militær infrastruktur indgår i Norges bidrag til militarisering af de baltiske lande. Det hele foregår i tæt samspil med EU og NATO.

Rail Baltica skal stå færdig i 2030

For EU handler infrastruktur tværs over grænser om langt mere end effektivisering af handel og varetransport. Det militære perspektiv får en stadig mere fremtrædende plads, ikke mindst i Baltikum og Østeuropa.

En ny handlingsplan for militær mobilitet indgår som en central brik i en færdig udbygget militær union inden 2025. Her bliver der peget på hvilke opgraderinger af det europæiske transportnet, der er nødvendige for at tungt militære kan flyttes på kryds og tværs af Europa.

På den ene side er dette en forlængelse af den såkaldte mobilitetspakke, som blandt andet åbner for ubegrænset kabotage og endnu mere social dumping indenfor vejtransporten. Samtidig er handlingsplanen forankret i EU's globale strategi (lanceret i 2016) og i fælleserklæringer mellem EU og NATO. Det siges direkte, at man vil bygge civil infrastruktur med militære mål for øje. *«Infrastrukturpolitikken på transportområdet gir en åbenbar mulighed for øget synergi mellem forsvarsbehov og unionens nuværende politik»*, hedder det i planen.

Mange eksisterende veje, jernbaneskiner og brokonstruktioner er for svage til at tåle tunge militære køretøjer. Tunneler og underganger er ikke høje eller brede nok til stridsvogne og mobilt feltartilleri. Hurtig fragt af krudt og kugler

betingelser også forenkling af toldprocedurer i det, der omtales som en «*militær Schengen-zone*». Sammen med forskellige nationale deklarations procedure for farligt gods osv. udgør denne mangelfulde logistik en «*barrierer for militær mobilitet*».

PESCO og «Fredsfond»

Transportkommissær Violetta Bulc fremlagde nye elementer i EU's handlingsplan for militær mobilitet på et møde i Det Nord Atlantiske Råd (Atlantehavsrådet) 11. juni 2018. Hun lagde blandt andet vægt på, at militærøvelser bliver hæmmet af svag infrastruktur og formelle procedurer. Hun ville lade militære og civile transportbehov gå hånd i hånd sådan at EU kan «*handle hurtigere*» på egen hånd eller i samspil med NATO.

Det hele er tæt sammenvævet med køreplanen for EU's militærpagt PESCO, hvor netop militær mobilitet er et af de vigtigste områder. PESCO står for Den Permanente Militære Samarbejdsstrukturen, oprettet i 2017 under det daværende estiske formandskab, der arbejdede aktivt for dette. Kun to af EU's medlemslande udover Storbritannien har ikke ladet sig indrullere i PESCO; Danmark og Malta.

Udviklingen er gået hurtigt. Den 1. marts 2018 vedtog Rådet en liste over prioriterede PESCO-projekter, hvor to af disse handler om militær mobilitet og energiforsyning, for at sikre det som kaldes operationel funktionalitet.

Århundredes jernbaneprojekt

Udover udbygning af vejnettet står jernbane og energiforsyning øverst på prioriteringslisten. Rail Baltica er et hovedprojekt, beregnet til en pris af seks milliarder euro. Dette «*århundredes projekt*» skal stå færdig i 2030. Højhastighedsbanen skal strække sig fra Tallinn i Estland helt ned til den polsk-litauiske grænse. EU skal stå for 82 procent af finansieringen. Projektet indgår i den baltiske Nordsø korridor, som igen er del af det transeuropæiske transportnetværk TEN-T.

Rail Baltica-projektet var i starten populært i Estland, men stemningen ser ud til at have vendt. Blandt andet på grund af budget overskridelser og fordi projektet er omgivet af meget tågesnak og hemmelighedskræmmeri. En uafhængig

NGO-rapport har tilbagevist konsulentfirmaet Ernest & Young's påstande om, at projektet vil være samfundsøkonomisk lønsomt. Oveni kommer stor usikkerhed om hvilke konsekvenser for natur og miljø, et enormt anlægsprojekt som dette vil indebære.

I juni 2018 lancerede EU endnu et nyt projekt, kaldet Den europæiske Fredsfond (European Peace Facility). Budgettet bliver på ca. 100 milliarder kroner og kommer oveni det ordinære EU-budget. Fonden skal muliggøre, at militære operationer i Europa og ikke mindst i Afrika hurtigt kan sættes i gang.

Militære formål vejer tungt

Det er ingen hemmelighed, at projektet har overvejende militære formål. Så derfor har også NATO vist stor interesse og vurderer direkte økonomisk støtte. En projektrapport fra Aecom viser til at *«en direkte jernbanelinje som forbinder de baltiske lande med Centraleuropa vil lette hurtig transport af militært udstyr hertil»*.

Planen er at bygge den nye bane med 1435 mm sporvidde i stedet for den gældende sporvidde på 1520 mm. Sidstnævnte bruges i Rusland, Finland og Hviderusland i tillæg til i de baltiske lande. Følgen af en ny jernbanestandard er blandt andet, at det må bygges helt nye stationer, hvor man følger den eksisterende jernbanelinier.

The Atlantic Council/NATO Source ser projektet som en milepæl, der tillader sømløs transport af indtil 120 stridsvogne pr. togsæt fra Tyskland til Baltikum. Russiske medier mener ikke overraskende, at NATO er projektets store vinder. Både EU, NATO og Rusland anser dermed Rail Baltica mere som et projekt for militarisering af de baltiske randstater mod Rusland, end som en kraftindsats for udbygning af civil infrastruktur.

Våbenkontrakter og modkøb

I april 2018 rejste kronprinsparret på officielt besøg til Estland, Letland og Litauen sammen med krigsminister Frank Bakke-Jensen og en større erhvervsdelegation. Den officielle anledning var markeringen af hundrede året for de tre baltiske staters uafhængighed, vundet i 1918 i kølvandet af den russiske revolution og tsarvældets opløsning. Reelt handlede det mere om at styrke det militære samarbejde på østfronten, symboliseret med forsvarsministerens deltagelse.

200 norske soldater tjenestegør i NATO Enhanced Forward Presence i Litauen. Telemark Bataljon har også opereret i Letland. Samarbejdet sker først og fremmest i NATO-regi, men Norge deltag også i pilotprojektet for EU's Forsvarsfond (EDF), en vigtig bestanddel i EU's militærstrategiske opbygning. Vores EØS-partnere Island og Liechtenstein har derimod reserveret sig mod at deltage i EDF. Gennem Fredsfonden håber norsk våbenindustri at få flere forskningsmidler og endnu bedre indpas som våbeneksportør. Skattebetalernes udlæg for norsk deltagelse var i 2017 ca. seks millioner kroner.

Norge i EU's forsvarsbureau

I praksis har Norge tilsluttet sig EU's militær- og sikkerhedspolitiske globale strategi: *«Regeringen anser det som ønskelig og vigtigt, at også Norges samarbejde omkring EU's fælles sikkerheds- og forsvarspolitik (CSDP) revitaliseres». Dette sker fuldt vidende om at «CSDP primært [er] et redskab til at sikre Unionen tilstrækkelig operativ kapacitet til brug udenfor Unionens egne grænser, for at varetage Unionens udenrigspolitiske interesser», som det hedder på regeringens internetsider.*

«I praksis har Norge tilsluttet sig EU's militær- og sikkerhedspolitiske globale strategi.»

Helt siden 2006 har Norge været knyttet til forsvarsbureauet EDA, og samarbejdet ser bare ud til at blive stadig tættere, og nu forstærket gennem EDF. Den sikkerheds- og forsvarspolitiske tilpasning til EU sker også på områder, som ikke er af direkte militær karakter, for eksempel når det gælder energi.

Energi til militære formål

De tre baltiske lande udgør en væsentlig del af det nordiske energimarked, som bliver betjent gennem kraftbørsen Nord Pool. Denne er i dag (april 2018) den eneste omsætningskanal for norsk krafteksport og er lokaliseret til Norge.

Øget militær aktivitet og en opgraderet jernbane i Baltikum kræver mere og stabil energiforsyning. Elektricitetsforsyningen i de baltiske lande er stadig i stort omfang synkroniseret med Rusland og Hviderusland. Det ser EU-imperialismen på som en potentiel trussel. EDA holder også sine egne kursuser i såkaldt bærekraftig forsvarsenergi, det vil sige mere effektiv udnyttelse og udbygning af energi til militære formål.

Et internt integreret gasmarked uafhængig af Rusland er et officielt mål for energipolitikken for de baltiske lande. Men forskellige energimiks og andre forhold gør, at en sådan omlægning har vist sig vanskelig at gennemføre uden aktiv økonomisk støtte fra EU. For EU er dette blevet yderligere et argument for at forcere sin energiunion.

Etter et møde i marts i år mellem kommissionsformand Juncker og statslederne i Polen, Litauen, Letland og Estland bekendtgjorde energikommissær Miguel Arias Cañete, at synkroniseringen af elektricitetsnettet i de baltiske lande med kontinentet er en *«essentielle politisk prioritet for at virkeliggøre energiunionen» og for at afskaffe, hvad han kaldte de baltiske landes «energimæssige isolation»*.

Strid om russisk gas

Udbygningen af gasrørledningsnettet Baltic Pipe mellem Danmark og Polen og videre op langs Østersøen er allerede på listen over prioriterede EU-projekter. Bygning af terminaler for LNG (flydende naturgas) og hydrogen langs den baltiske korridor indgår i samme plan for sammenkobling af det baltiske energimarked for gas. EU har et udtrykt mål om at reducere afhængigheden af russisk gas, og så bliver Norge vigtigere som leverandør.

Statoil (nu Equinor) brød det russiske leverandørmonopolet til Litauen i 2014. I 2015 chartret Litauen en flydende LNG-terminal fra norske Høegh. Landet betalte 690 millioner dollar for en tiårig leasingaftale med option for forlængelse. Terminalen ved havnebyen Klaipeda har en kapacitet på 4 bcm (fire milliarder kubikmeter) naturgas og kan dermed dække 80 procent af gasbehovet i de tre baltiske lande.

Kommissionen begrundet sit ønske om at revidere gasdirektivet med, at den vil godkende statsstøtte til Klaipeda-terminalen og vil bane vejen for den planlagte nordlig korridor fra Norge til Polen via Danmark. Med dette på plads anser EU-kommissionen at *«der ikke er behov for»* ny infrastruktur i form af det russisk-tyske gasprojekt Nord Stream 2.

Det er stor intern strid i EU om denne rørledning. Donald Trump bidrog til at forstærke modsætningerne, da han hudflettede Tyskland forud for NATO-top-

mødet i juli 2018: «Hvad skal NATO være godt for, hvis Tyskland betaler Rusland milliarder for gas og energi?» lød fra den amerikanske præsident.

Baltikum som militært brohoved

Norge ser ud til at blive stadig mere involveret i Baltikum via EU, økonomisk og militært. Norge deltager allerede i EU's Nordic Battle Group. Denne har indtil videre ikke været sendt ud på "mission". Årsagen er ikke mindst, at der er opstået strid om hvilke lande, der skal betale for omkostningerne. Det Europæiske Råd vedtog i juni 2017 nye mekanismer i EU-regi, sådan at kampgrupperne bliver finansieret over fællesbudgettet.

I dag er det NATOs kampgrupper som befinder sig i de baltiske lande. I fremtiden er det sandsynligt, at der vil ske en overlapning med EU's egne stridsgrupper.

Gennem sin aktive tilslutning til EU's globale strategi, forstærker Norge sin deltagelse i militariseringen af Baltikum. Både som leverandør af forsvarsmateriel og som deltager i udbudsprocesser knyttet til infrastruktur og energileveranser. Samt med kampklare soldater.

Oversat fra Revolusjon 3. 10. 2018

NATO og EU har brug for Danmark i sin krigsoprustning

Af Dorte Grenaa

*Artiklen er skrevet med udgangspunkt i Arbejderpartiet Kommunisternes forvinde Dorte Grenaa's tale på Nordiske Fredssamtaler i Degerfors, Sverige, maj 2018. Hun talte her på vegne af initiativet **Stop Terrorkrigen – ud af NATO**.*

Det er NATO og EU, der har brug for Danmark. Og ikke Danmark, der har brug for NATO og EU. Det er værd at huske på.

Dansk erhvervsliv og kapital, der i høj grad har flyttet investeringer og arbejdspladser ud af landet, har brug for EU og NATO til at beskytte deres globale investeringer og profit. Men for den danske befolkning fører de to alliancer en farlig og ødelæggende krigskurs.

”Vi befinder os i dag i en ny situation, hvor Europa og Norden står over for store sikkerhedspolitiske udfordringer. Rusland har vist både vilje og evne til at anvende militær magt for at opnå politiske mål. Rusland har forstærket sin militære tilstedeværelse og dermed øget sin militære formåen markant. Både Østersø-regionen og Arktis har af samme årsag fået en større sikkerhedspolitisk betydning end tidligere,” udtalte forsvarsminister Claus Hjort Frederiksen (V) og Sveriges forsvarsminister Peter Hultqvist (S) i forbindelse med deres nylige møde om styrket militært samarbejde inden for NATO's og EU's militære strukturer.

”De sikkerhedsmæssige udfordringer, som Europa står over for, kan intet land håndtere alene. Nato har forstærket sin militære tilstedeværelse omkring Østersøen gennem Enhanced Forward Presence. EU har forstærket forsvarssamarbejdet gennem oprettelsen af det permanent strukturerede samarbejde, PESCO. Selv om Sverige ikke er medlem af Nato, og Danmark står uden for EU's forsvarspolitiske samarbejde, byder vi disse initiativer velkomne som bidrag til sikkerhed og stabilitet i vores del af verden. Europæisk og transatlantisk sammenhold er centralt for vores udenrigs- og sikkerhedspolitik,” fortsætter de to nordiske krigsministre.

Deres politiske vurderinger af landenes sikkerhedsmæssige situation er imidlertid direkte citater fra USA's nye militærdoktrin 'America First'. Det er en økonomisk, politisk og militær strategi, der skal sikre USA sin position som verdens stærkeste supermagt på trods af stadig større konkurrence med opkommende imperialistiske stormagter som Rusland og Kina. Den blev øjeblikkelig NATOs strategi.

Og den handler ikke om at kunne forsvare og beskytte lande som Danmark.

NATOs nordlige østflanke

Danmark og Norden er en del af østflanken, som NATO opbygger på den nordlige halvkugle. Der går en linje oppe fra Arktis, hvor et af de to nye NATO-kommandocentre skal placeres, til Thulebasen på Grønland og reaktiveringen af NATO-basen Keflavik på Island, der skal sikre kontrollen over Atlanterhavet og de arktiske farvande, videre over NATOs radar- og militærbaser i Norge, der skal kontrollere Barentshavet, de store militære data- og kommunikationscentre i Kiruna i Sverige og til militariseringen af hele Østersøområdet og landene rundt om.

NATOs østflanke bruges til at sikre USA's og NATOs kontrol over luftrummet og havene mellem USA og Rusland. Og som et vigtigt element i den teknologiske del af moderne krigsførelse til at sikre kommunikationen mellem USA og dets NATO-radar-, satellit- og militærbaser i Nordeuropa.

De seneste år har NATO-strukturer som Nordefco, 'The Northern Group' og Det nordisk-baltiske samarbejde (NB8) været særdeles aktive og afholdt møder med USA i forbindelse med NATO-topmøderne. Deltagerlandene er Danmark, Norge, Sverige, Finland, Island, Tyskland, Polen, Storbritannien, Nederlandene, Estland, Letland og Litauen. Det nordisk-baltiske samarbejde har samlet hele NATO's interesseområde omkring Østersøen i én strategisk organisering.

Fra Thule over Skrydstrup til Bornholm

Danmarks vigtigste rolle for USA har lige siden NATOs start været Danmarks overherredømme over Grønlands sikkerheds-, forsvars- og udenrigspolitik. USA har haft sin militærbase i Thule med bl.a. atombevæbnede fly siden 2. Verdenskrig. Grønland er desuden centralt placeret som kyststat i Arktis. Danmark har oprettet Arktisk Kommando og en forsvarsstyrke med hovedkvarter i Nuuk, der skal samordne det militære forsvar af Grønland og Færøerne og Thulebasen.

Kampen om Arktis spiller en stadig vigtigere rolle. Med klimaforandringerne og afsmeltningen af indlandsisen åbnes et skatkammer af råstoffer og muligheden for nye skibsruter mellem verdensdelene. En femtedel af klodens uudnyttede olie- og gasressourcer ligger her, og Rusland har den største adgang til disse. Og som bekendt er netop kampen om råstoffer ofte årsagen til imperialismens konflikter og krige.

På flyvestation Skrydstrup – eller Fighter Wing Skrydstrup, som den nu hedder – er alle danske kampfly samlet. Den huser desuden avancerede systemer til dataudveksling mellem militære enheder, fly, landstyrker og skibe i forsvaret og NATO.

Den amerikanske forsvarsvirksomhed Cubik har underskrevet samarbejdsaftaler med Haderslev Kommune om at etablere et nyt trænings- og kommandocenter i Danmark for samtlige nordeuropæiske F-35-kampfly. Helt op til 80 kampfly fra bl.a. Storbritannien, Holland, Norge og Polen skal kunne deltage i avancerede NATO-F-35-flyøvelser med udgangspunkt i det danske luftrum over Nordsøen. Cubic Defence Systems står i samarbejde med det amerikanske krigsministerium Pentagon for udviklingen af træningsprogrammerne til F-35-kampflyet, som bl.a. Danmark er ved at indkøbe. Med i prisen er altså at blive NATOs træningscenter for kampfly i Nordeuropa.

NATO vil i år investere et større beløb i flyvevåbenets radaranlæg i Almindingen på Bornholm. Det drejer sig om en radar kaldet Air Control Wings/Bornholm, der skal overvåge flytrafikken i en stor del af Østersøen og ind over blandt andet de baltiske lande. Den er én ud af tre radarer i Danmark til flyovervågning. De to andre står i henholdsvis Skagen og Skrydstrup. Radaranlægget på Bornholm er i forvejen betalt af NATO, mens dansk militær lægger personale til. Der er desuden bygget en ny lyttemast i Østermarie, der skal overvåge de radiosignaler, der bruges af det russiske militær. Bornholm bliver desuden brugt som krigsøvelsesplads for de store NATO-øvelser Night Hawk, Dynamic Mercy, og Baltops.

Opmarchområde

Danmark er udset til at være landet, hvor NATO-tropperne og krigsmateriel modtages og samles i tilfælde af krig mod Rusland.

Hvordan forholder Danmark og den danske regerings sig til det? Og mindst lige så vigtigt: Hvordan forholder den danske krigsmodstand sig til det?

Ved fremlæggelsen af et nyt såkaldt 'forsvars'-forlig i januar i år beskrev krigsminister Claus Hjort Frederiksen Danmark som et 'bagland' i forhold til NATOs 'frontstater', der ligger længere mod øst.

Det betyder blandt mange andre ting, at der ved siden af danske udrykningsstyrker oprettes en særlig enhed, hvor soldater og frivillige fra Hjemmeværnet får til opgave at modtage NATO-tropperne og bevogte infrastrukturen i landet.

NATOs anden nye kommandocentral skal være et logistisk center for at sikre, at NATO let skal kunne flytte sine styrker rundt i Europa. I samarbejde med EU skal transportnet, energinet, kommunikationsnet og lovgivning tilpasses en krigssituation.

Med samme præcision og systematik, som Nazi-Tyskland udbyggede motorveje og jernbaner efter den nazistiske krigsmaskines behov, er EU og NATO i samarbejde allerede i fuld gang med en plan for at omdanne veje og jernbaner i Europa til transport med tunge våben. Tropper og krigsmateriel skal kunne bevæge sig hurtigt og frit op gennem Europa med det såkaldte NATO-Schengen-samarbejde, ligesom kontrollen over resten af den fysiske infrastruktur som havne, lufthavne og den digitale infrastruktur er lagt ind i et EU-NATO-samarbejde.

Gennem NORDEFCO arbejdes der med fælles radardatadelingsprojekt og sikker kommunikation mellem de nordiske hovedstæder. I forlængelse af den dansk-svenske samarbejdsaftale vil man lette adgangen for militære køretøjer til hinandens territorier, ligesom kampfly fra de to lande får adgang til at flyve ind i hinandens luftrum.

Hvad afgør Danmarks forsvarspolitik?

Der er to ting, der er helt afgørende for Danmarks forsvars-, sikkerheds- og udenrigspolitik. Det er medlemskabet af EU og NATO.

EU og NATO er bestemmende for, hvordan danske regeringer handler. De er afgørende for, hvilke krige og krigsforbrydelser den danske stat deltager i. Afgø-

rende for at sikre dansk krigsindustri maksimalprofit og dansk industri en luns af krigsrovet fra omfordelingskrigene. Det står over alle andre overvejelser om landets selvstændighed og befolkningens sikkerhed.

Danmark er ikke et lille sårbart land i klemme mellem store supermagter. Danmark er en lille imperialistisk magt, der har bundet sig med hud og hår til imperialismens strategi for global udplyndring, til den amerikanske supermagt og krigsmagten NATO og til de europæiske monopoler EU med dets fælles stat og militær.

Kampen mod dansk krigsdeltagelse og mod imperialismens krige er derfor også i høj grad en kamp for dansk udtrædelse af EU og NATO.

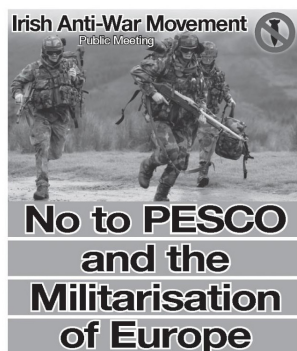
EU som militærmagt og PESCO

I den politiske debat findes der dem, der siger, at NATO er den militære alliance og gren, mens EU er det civile samarbejde og fredens projekt. Man kunne måske i mange år sige, at disse folk blev narret til at tro på EU-propagandaen omkring denne påstand.

Men virkeligheden er, at siden EU tilbage i 1993 med Maastrichttraktaten officielt indskrev den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik som en af sine opgaver og mål, er det gået stærkt. Ti år senere, i 2003, gennemførte EU sin første selvstændige militæroperation uden for EU's egne grænser med operation Artemis i Den Demokratiske Republik Congo.

Og efterfølgende har EU gennemført over 20 militæroperationer – kaldet krigsstyringsoperationer – i de gamle koloniområder i Afrika, i Mellemøsten, Afghanistan, på Balkan, Ukraine og Georgien. Med Lissabontraktaten 2009, der udvidede samordningen af den militære opbygning, fik EU sin egen udenrigsminister, med den pompøse titel af Den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik.

Sidste år i 2017 underskrev 25 EU-stater så officielt Permanent Structured Cooperation (PESCO), der sikrer EU's magt og kontrol over militærbudgetter,

udvikling af våben og militæroperationer, samt en særlig aftale for yderligere styrkelse af EU's krigsindustri. Og i starten af foråret 2018 blev dette yderligere konkretiseret med vedtagelsen af den særlige køreplan for gennemførelsen.

Der er i årevis blevet gennemført en systematisk opbygning af en krigsmaskine med harmonisering af militær, våben, materiel, militære strukturer, landets infrastrukturer, sikring af råstoffer og energi til krigsindustrien, overvågning, data-, cyber- og rumprogrammer.

Så at tale om EU i dag som en fredens vogter er en påstand på linje med, at NATO bomber Afghanistan, for at afghanske piger kan gå i skole, eller at NATO kæmper for kvinders rettigheder.

Samarbejdet mellem EU og NATO

Officielt er Danmark jo slet ikke med i EU's militære forsvar. Den danske befolkning stemte Nej til Maastrichttraktaten og fik året efter fire undtagelser, ikke mindst den om ikke at deltage i EU's fælles militær og fælles forsvars- og udenrigspolitik. Det blev kaldt "det nationale kompromis". Da ungdommen gik på gaden i protest mod kompromiset 18. maj for 25 år siden, skød politiet over 100 skarpe skud direkte ind i menneskemængden, og kun ved rent lykketræf blev ingen myrdet, kun såret.

Reelt overtræder danske regeringer rask væk denne undtagelse, selvom om Danmark ikke formelt deltager i EU's militære opbygning og militære operationer. Som det også fremgår af den danske krigsminister Claus Hjort-Frederiksens udtalelser, så støtter den danske regering EU's og NATOs militære oprustning. Vi ved, at militære aggressioner ofte kaldes for 'civile operationer', 'strategisk civil konfliktforebyggelse' eller 'konfliktløsning' – akkurat som i NATO- og FN-sprog, hvor krig kaldes 'fredsmission' eller 'fredsstabiliserende'. Og så kan Danmark jo godt være med. I både Danmark og EU kaldes det 'sammentænkt stabiliseringsindsats', hvor man kobler kontrol og krig med økonomiske, politiske og civile midler.

Der foregår et meget tæt militært samarbejde mellem EU og NATO. Der afholdes regelmæssigt møder mellem de to organisationer, hvor man drøfter udviklingen af samarbejdet. Eksempelvis i EU/NATO's kapacitetsgruppe, hvor udviklingen af militære kapaciteter koordineres, så det korresponderer og kan

benyttes af begge parter. Med "Berlin Plus"-aftalen har både EU og NATO vide beføjelser til at samordne deres militære operationer, benytte hinandens soldater, krigsmateriel, overvågningsdata m.m.

I slutningen af 2017 i forbindelse med NATO-topmødet og EU-topmødet vedtog EU kommissionen en række yderligere konkrete skridt til at styrke det strategiske og operationelle samarbejde mellem EU og NATO.

Danmark som duks

Danmark har under dække af undtagelser, forbehold, fodnotepolitik og såkaldt aktivistisk udenrigspolitik hele vejen været et lydigt og aktivt medlem af NATO og EU. Danmark optræder som duks i forhold til de imperialistiske alliancer, det er en del af: Dansk militær er i forreste række i USA's krige, 'skulder ved skulder' med Bush, Obama og Trump. Den danske krigsforbryder og tidligere statsminister Anders Fogh Rasmussen blev da også belønnet med posten som NATOs generalsekretær efter at have gjort Danmark til en aktivt krigsførende nation med deltagelse i terrorkrigene mod Afghanistan og Irak.

Når USA, NATO og EU kræver oprustning, parerer den danske regering ordre. Det netop indgåede krigsbudget – også kaldet forsvarsforlig – er den største offentlige investering i nyere tid. Det øger den årlige bevilling med mere end 20 %, mens andre dele af den offentlige sektor som sundhed, uddannelse, ældreomsorg er ved at bryde sammen.

Udviklingen af krigsmodstanden

Udviklingen af krigsmodstanden er vel det, der ligger alle os her vældig meget på sinde. Hvordan får vi stoppet dette vanvid?

Krigsmodstanden må udvikles til en massebevægelse for både at kunne opfange den store modstand, der findes mod krigene, og for at kunne mobilisere folk og udvikle bevægelsen. Det vil altid udvikle sig i spring og bølger i forhold til, hvor mange mennesker krigsmodstanden kan få på gaden. Men en udadvendt handlende bevægelse er retningen – også helt konkret for krigsmodstanden i Danmark, der i dag er fragmenteret i forskellige politiske retninger. Kunsten er at kunne samle alle kræfter til større enhedsmanifestationer, som kan udfolde de samlede kræfter.

Krigsmodstanden må forbinde sig med kravet om at komme ud af NATO og ud af EU, og med de folkelige bevægelser, der findes. Krigsmodstanden skal og må være en bred folkelig bevægelse med plads til alle stemmer – også mod EU, også mod imperialismen og ikke mindst dansk imperialistisk politik og krigsførelse.

Den må kunne modstå den massive koldkrigspropaganda og igen og igen imødegå løgnene. Den må kunne modstå regeringens massive krigspropaganda og felttog mod regeringen i det land, som er udset til næste krigsbytte. Den må være uafhængig af stats- og ngo-midler eller bestemte partiers parlamentariske stemmetal.

Arbejderklassen spiller en vigtig rolle i krigsmodstanden. I Danmark tager fagforeninger ikke længere politiske spørgsmål op såsom modstand mod dansk krigsdeltagelse og mod NATO-øvelser. Det er selvfølgelig en politisk kamp, og den må krigsmodstanden også se sin opgave at rejse og deltage i. Arbejderklassen i Danmark har ligesom i de øvrige nordiske lande en lang og flot tradition for at kæmpe mod krigsdeltagelse og deltagelse i myrderier og for international solidaritet.

Et andet aspekt, som vi i "Stop terrorkrigen – ud af NATO" også lægger meget vægt på, er at forbinde kampen mod imperialistisk krig og militarisering med kampen for velfærd, for genoprettelse af sundheds-, omsorgs- og uddannelsesområdet.

Deltagelse ved de store NATO-øvelser i Norden som Aurora i Sverige og den kommende Trident Juncture i Norge er til stor inspiration og en kilde til konkret mobilisering af krigsmodstanden. NATO-øvelserne gør både NATO, krigsfaren og vores egen regerings politik synlig, folk kan deltage aktivt, gøre noget sammen med andre. Det er en ting vi alle kan gå tilbage til de organisationer, vi kommer fra, og arbejde videre med, så protesterne bliver så store og så højludte som muligt, og det bliver synligt, at de kommer fra flere lande. Lad os mødes der næste gang.

Tidligere udgivet i Enhed og Kamp 3, 2018

EU penge til korrupte despoter

Kommunistisk Platform – for Italiens proletariske kommunistiske parti

I de senere år har fænomenet migration nået bemærkelsesværdige dimensioner og involverer i praksis hvert eneste land i verden. Ifølge data fra FN er det totale antal migranter i verden kraftigt stigende, fra 173 millioner i 2000 til 244 millioner i 2015. Migrationsstrømmen har især rettet sig mod OECD-lande og øges mere og mere.

For at kontrollere migrationsstrømmen, samarbejder og finansiere EU bl.a. regimer som Eritrea og Sudan. Det er reelt er støtte til nogle af de reaktionære og despotiske regimer der er medvirkende årsag til at mange må flygte.

Et vigtigt skridt i EUs flygtningepolitik blev taget på mødet om migration mellem EU og Den Afrikanske Union (AU) den 25. november 2015 i Valletta (Malta). 25 EU-lande samt Norge og Schweiz oprettede en EU Trust Fund for Afrika, EUTF.

Denne fond på 1,8 milliarder euro arbejder ud fra en berygtet logik. Pengene skal bruges til at styrke samarbejde og investeringer, ikke kun for at eksportere kapital, men også for at tvinge afrikanske stater til at samarbejde om at lukke grænserne og til at modtage statsborgere, som EU opfatter som uønskede.

Monetariseringen af forholdet med de fattige afrikanske lande har åbnet døren for et pressionssystem, der støtter reaktionære regimer og korruption, der undertrykker tusinder af verdens fattigstes basale rettigheder, der styrker lokaler tyranner, mafiaer og paramilitære bander.

Mange af de projekter, der bruger internationale samarbejdsmidler, handler ikke om udvikling, men om grænsekontrol og undertrykkelse af migranter.

F.eks. bliver midlerne til Sudan brugt til at sende materiel til identifikation og grænsekontrol, til at opbygge grænsepoliti og til at bygge flygtningelejre i Gedaref og Kassala.

Disse midler, der bliver kontrolleret af EU-borgerskabets EU-kommission, bliver brugt til økonomisk afpresning, ved at true stater, der nægter at lukke græn-

serne, og belønne stater, der undertrykker egne borgere og flygtninge, der bevæger sig gennem landet. Alt sammen i samarbejde med monopolernes Europæiske Union.

Politiken, der blev besluttet på mødet mellem EU og AU, handler om europæisk indblanding i afrikanske anliggender. Trustfonden, EUTF, har gjort ideen om, at migrationsmidler er betingede, til officiel politik. Derved er støttemidler blevet gjort til belønninger og afstraffelse i forhold til samarbejde om kontrol med migrationsstrømmen. F.eks. i forhold til procedurerne for udvisning og tilbagesendelse inden for et område som f.eks. ECOWAS (Economic Community of West African States), der forudsætter den fri bevægelighed af folk.

Et andet eksempel på af at flytte kontrollen med grænserne er aftalen mellem EU og Tyrkiet fra marts 2016 om at lukke "Balkanruten". Denne aftale mellem EU's ledere og Erdogan betyder, at personer der ankommer "illegalt" til Grækenland, bliver sendt tilbage til Tyrkiet. På den måde har EU overladt problemet med kontrol af Balkans grænser til Tyrkiet.

Aftalen indeholder mange handlingspunkter, med en betaling på seks milliarder euro. En kærkommen økonomisk støtte til Erdogans reaktionære regime, der leder Tyrkiet mod stigende fattigdom og arbejdsløshed og brutalt undertrykker de tyrkiske folks og migranternes demokratiske rettigheder.

En model, der gentager og udvider sig selv

Efter at have præsenteret Migration Compact i Bruxelles i 2016, der fremhæver aftalen mellem EU og Tyrkiet som model for aftaler med oprindelseslande og transitlande på den centrale middelhavsrute, har den italienske regering samarbejdet med den tyske regering om at samle ti milliarder euro, der kan investeres i Tunesien, Senegal, Ghana, Niger, Egypten og Elfenbenskysten. Pengene skal finansiere en omfattende udvidelse af grænsekontrol og tilbagesendelse af statsborgere samt folk, der har bevæget sig gennem landene. Den "progressive" Renzi og Gentiloni er ligeglade med, om migranterne vil blive fanget under forhold, der er særdeles sårbare i forhold til deres rettigheder.

Efter lukningen af Balkanruten fokuserer EU med Italien i spidsen, der altid er hårdere presset på grund af migrationsstrømmen fra syd og manglende solidaritet fra nord, på at lukke ruten gennem Libyen, der bruges af 90 % af migran-

terne, der krydser det centrale Middelhav.

En aftale er med FN-støtte blevet indgået med al Saraj-marionetregeringen. Hovedpunkterne er en udbetaling på hundrede millioner euro, oprettelse og styrkelse af den libyske kystvagt, levering af ti patruljebåde, færdiggørelse af et kontrolsystem til Libyens landgrænser og oprettelse af flygtningelejr i et land, hvor migranter lider under tilfældige fængslinger, vold, tortur, mord og seksuel udnyttelse.

I maj 2017 mødtes indenrigsministrene fra Italien, Libyen, Tchad og Niger for at diskutere overvågning og blokering af Libyens sydlige grænser. Lederne af Tebu-, Suleiman- og Tuaregstammerne fra Sahara er også involveret i projektet. Italien ønsker at lukke migrationskorridorerne.

Nykolonialisme og ophævelsen af national selvstændighed

EU-aftalerne om migrationer er udtryk for de imperialistiske europæiske landes interesse i at blokere og udvælge migranter så langt fra egne grænser som muligt. Dette gøres ved at overlade kontrollen til de lande, migranter kommer fra og passerer.

”Fort Europa” og EU’s medlemslande fremstiller sig som forkæmpere for menneskerettigheder, men i praksis indgår de aftaler med vasaller og imperialistiske marionetter, der ikke respekterer grundlæggende rettigheder for hverken befolkningerne eller migranterne.

Efter mange års kolonial og imperialistisk kontrol med Afrika og Mellemøsten, hvor befolkningerne blev undertrykt og landene udplyndret for rigdomme, fralægger EU og Italien sig nu ethvert ansvar. Samtidig glemmer de det forrige århundredes massemigrationer, der fortsætter i dag, og den massive ungdomsarbejdsløshed. Der er i dag ca. 5,2 millioner italienere i andre lande og fem millioner udlændinge i Italien.

Resultatet af disse aftaler er, at de ruter, migranterne bruger for at komme til Europa, er blevet stadigt længere og farligere. Blokeringen af ruterne er med til at knægte retten til asyl og humanitær beskyttelse under dække af at ”beskytte” de europæiske grænser.

Uddrag af artikel bragt i Unity & Struggle nr. 35, 2017

Fortsat nej til monopolernes EU – Danmark skal ud!

Udtalelse fra Arbejderpartiet Kommunisterne - APK

Hvert femte år gennemføres der valg til EU-parlamentet i medlemslandene. I Danmark er det fastsat til søndag den 26. maj 2019. Om Lars Løkke og Co. vil kæde dette valg sammen med det folketingsvalg, der skal afholdes senest den 17. juni 2019, er endnu uklart. Men valgkampen op til dem begge er i fuld gang.

Alle de danske pro-EU-medier (og det er stort set allesammen) er fulde af historier om den 'katastrofale Brexit' – ikke mindst med henblik på at begrave kravet om en ny afstemning om det danske medlemskab. Men Danmark vil være bedst tjent med at stå udenfor EU, og kravet om en ny dansk folkeafstemning har både solide rødder og et solidt tag i befolkningen.

Ingen af de nuværende folketingspartier er afgjorte EU-modstandere. Efter Enhedslisten åbent er slået ind på kurs for at 'ændre EU indefra' er en konsekvent modstand slet ikke repræsenteret ved folketingsvalget. Den rejses i dag ved EU-valget alene af Folkebevægelsen mod EU.

Ingen har haft mulighed for at stemme om medlemskabet siden 1972 – hvor løgnagtige tilhængerpolitikere erklærede, at EU 'aldrig ville blive en politisk union'. I dag er unionen der. Og den udbygges i hurtigt tempo og på alle områder.

Mere end nogensinde er der brug for en stærk og konsekvent EU-modstand, som vil løsrive Danmark fra den stadig mere altomfattende union. Som på alle områder vil forsvare dansk suverænitet og selvstændighed – det vil sige danskernes ret til at forme vores land og dets fremtid.

Ved EU-parlamentsvalget er det muligt at stemme på en reel modstanderliste – Folkebevægelsen mod EU og understrege kravet om dansk udtræden af monopolernes EU. Derfor anbefaler APK et kryds ved liste N.

Styrk modstanden – Danmark ud af EU!

Marts 2019

Nej til EU – de europæiske monopolars union

Af de europæiske partier og organisationer i CIPOML Den internationale Konference af marxist-leninistiske partier og organisationer

Når vi har et EU, der skaber flere arbejdsløse end arbejdspladser. Som laver reformer til fordel for arbejdsgiverne og som forringer arbejdernes vilkår

Når vi har et EU, der påstår at euroen holder inflationen nede, mens befolkningerne mærker trykket af stigende leveomkostninger – mad, medicin, offentlig transport, benzin

Når vi har et EU, der påstår det forsvaret freden, men opbygger en kampklar Europahær i samarbejde med NATO. Og som fører krige for at forsvare EU koncernernes investeringer rundt om i verden

Når vi har et EU, der påstår det beskytter sine medlemslande, men opbygger en overnational stat, der regerer med dekretter og diktater over landene

Når vi har et EU, der insisterer og kræver arbejdskraftens fri bevægelighed, men samtidig fremmer fremmedhad og reaktion for at splitte arbejderklassen

Når vi har et EU, der påstår at være miljøet og klimaets vogter, men giver de multinationale frie hænder til at forurene, plyndre ressourcer og dumpe deres giftige affald i Afrika

Når vi har et EU, der ikke accepterer resultater af folkeafstemninger, der går mod EU – som det danske nej i 1992 og 2015, det hollandske og franske nej i 2005, det irske nej i 2008 eller det britiske i 2017

Når vi har et EU-parlament, der fungerer som røgslør for finansoligarkiet, hvor de traditionelle nedskæringspartier og populistiske partier spreder deres so-

cial demagogi, chauvinisme og racisme og slå om poster og penge

Så må vi, befolkningerne og arbejderne i de europæiske lande sige Stop. Ikke mere!

Vi tror ikke længere på jeres løgne. EU kan ikke og vil aldrig ændre Monopoler-nes Union til en union, der gavner arbejderklassen, ungdommen og befolkningerne. Fakta viser det modsatte. EU er en imperialistisk, neoliberal, kapitalistisk og krigerisk konstruktion til gavn for de europæiske monopoler og de rige.

At forsvare EU og dets såkaldte værdier er ikke noget værn mod det ekstreme højre, nationalistiske og fascistiske kræfter. Ligesom det heller ikke åbner døren til internationalt samarbejde med andre nationer udenom De europæiske monopolars Unions diktater.

Befolkninger protesterer i mange lande, strejker og demonstrerer mod konsekvenserne af den politik som EU og regeringerne i dets medlemslande fører.

Vi støtter disse protester og deltager i disse. Vi støtter folkenes og nationernes ret til selvbestemmelse og til selv at beslutte deres fremtid.

Dette kan ikke løses med stemmesedler ved EU-parlamentsvalget i maj 2019.

Vi styrker den internationale solidaritet og bekæmper nationalisme og chauvinisme.

Februar 2019

De europæiske partier og organisationer i CIPOML:

ArbejderPartiet Kommunisterne, APK – Danmark

ML-gruppen Revolusjon, Norge

Organisationen for gendannelsen af Arbejdernes Kommunistiske Parti, Tyskland

Arbejdernes Kommunistiske Parti, PCOF, Frankrig

Spanien Kommunistiske Parti (ML)

Kommunistisk Platform, Italien

Arbejderpartiet, EMEP, Tyrkiet

Bevægelsen til genopbygning af Grækenlands Kommunistiske Parti Anasintaxi.

Udvalgte artikler mod EU Udgivet af ArbejderPartiet Kommunisterne

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK, begrundet i denne pjece, hvorfor det er så vigtigt at Danmark kommer ud af EU, vigtigt for arbejderklassen og for hele den brede befolkning. EU er kapitalens og imperialismens redskab, som styrer alt fra den økonomiske politik til krigs- og oprustningspolitik.

Ingen af de nuværende folketingspartier er afgjorte EU-modstandere. Efter Enhedslisten åbent er slået ind på kurs for at 'ændre EU indefra' er en konsekvent modstand slet ikke repræsenteret ved folketingsvalget.

Ingen har haft mulighed for at stemme om medlemskabet siden 1972 – hvor løgnagtige tilhængerpolitikere erklærede, at EU 'aldrig ville blive en politisk union'. I dag er unionen der. Og den udbygges i hurtigt tempo og på alle områder.

Mere end nogensinde er der brug for en stærk og konsekvent EU-modstand, som vil løsrive Danmark fra den stadig mere altomfattende union. Som på alle områder vil forsvare dansk suverænitæt og selvstændighed – det vil sige danskernes ret til at forme vores land og dets fremtid.

STØT

den kommunistiske presse!

Mobilepay 89496

Skriv besked: støtte

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med i
www.kpnet.dk
Kommunistisk
Politik på nettet
- hver dag

facebook: @KPnetavisen
Twitter: @kpnetdk

